

บทที่ 1

บทนำ

ความสำคัญและความ เป็นมาของปัญหา

การศึกษาเป็นกระบวนการที่สำคัญที่สุดในการพัฒนากำลังคน เพื่อการพัฒนาประเทศ เพราะการศึกษาช่วยพัฒนาชีวิตให้มุ่งสู่ความมีคุณภาพ และความเป็นมนุษย์โดยสมบูรณ์ กระบวนการทางการศึกษาโดยทั่วไปจะประกอบด้วย การสร้างและพัฒนาหลักสูตร การสอนและพัฒนาการสอน การวัดและประเมินผล ซึ่งกระบวนการวัดและประเมินผลการศึกษาเป็นองค์ประกอบที่สำคัญอย่างหนึ่งในการจัดการศึกษา ดังที่ อนันต์ ศรีวิสาภา (2525) ได้กล่าวไว้ว่า "สิ่งที่มีความจำเป็นและสำคัญที่สุดอย่างหนึ่งของระบบการจัดการศึกษา คือ การวัดและประเมินผลความก้าวหน้าของผู้เรียน เพราะผลจากการวัดและประเมินผลความก้าวหน้าของผู้เรียน จะช่วยให้ครู นักเรียน และผู้ปกครองนำไปใช้ประโยชน์ในการพัฒนาคุณภาพของการศึกษาให้ดีขึ้น และเป็นไปตามจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ เป็นพื้นฐานในการตัดสินใจของครูและนักการศึกษา เพื่อใช้ปรับปรุงวิธีสอน การแนะแนว การประเมินผลหลักสูตร แบบเรียน การใช้อุปกรณ์การสอน ตลอดจนการจัดระบบบริหารทั่วไปของโรงเรียน และยังช่วยปรับปรุงการเรียนของนักเรียนให้ถูกวิธียิ่งขึ้น"

การวัดและประเมินผลในปัจจุบันเปลี่ยนแปลงไปจากเดิมมาก กล่าวคือ แต่เดิมการวัดและประเมินผลมีจุดประสงค์ที่สำคัญ คือ เพื่อตัดสินผลการเรียนว่าใครสอบได้ สอบตก หรือใครได้ระดับผลการเรียนใด แต่ในปัจจุบันนี้การวัดและประเมินผลมีจุดประสงค์สำคัญคือการให้ข้อมูลเกี่ยวกับการเรียนของผู้เรียน เพื่อผู้สอนจะได้ตัดสินใจในการสอนถูกต้องว่าควรเริ่มต้นสอนอย่างไร ผู้เรียนควรได้รับการช่วยเหลือในเรื่องใด ผู้เรียนคนใดควรได้รับการช่วยเหลือเป็นพิเศษจากผู้สอน เป็นต้น (เสริม ทศศรี, 2536)

การเรียนการสอนวิชาพลศึกษาก็เช่นเดียวกับการเรียนการสอนวิชาอื่น ๆ ที่จำเป็นต้องอาศัยกระบวนการวัดและประเมินผลการเรียนเป็นแนวทางหรือสื่อกลางในการที่จะทราบพื้นฐานหรือความเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของผู้เรียน เพื่อเป็นแนวทางในการตัดสินใจผลการเรียนของ

นักเรียนอย่างยุติธรรม ถูกต้อง และเพื่อประเมินผลถึงขอบข่ายของหลักสูตร วิธีสอน แบบเรียน หรืออื่น ๆ ดังนั้นแม้ในบางครั้งจะตั้งความมุ่งหมาย กำหนดหลักการ หรือจัดการเรียนการสอนไว้ ดีเลิศเพียงใด แต่ครูผู้สอนหรือผู้นำไปใช้ขาดเทคนิค วิธีการ หรือหลักการวัดและประเมินผลที่ ถูกต้อง รัดกุม และเที่ยงตรงแล้ว การเรียนการสอนหรือการดำเนินการต่าง ๆ ย่อมไม่เกิดความ สัมฤทธิ์ผลและขาดประสิทธิภาพ นอกจากนี้การวัดผลทางผลศึกษานับเป็นลักษณะที่แตกต่างจากวิชา อื่น ๆ เนื่องจากเนื้อหาส่วนใหญ่เป็นกิจกรรมการแสดงออกทางกายที่ต้องอาศัยทักษะ เป็นสื่อการ เรียนรู้ การวัดผลทางทักษะ จึงเป็นความจำเป็นเพื่อให้ทราบถึงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของ นักเรียน รวมถึงการพัฒนาทางด้านทักษะในวิชานั้น ๆ ด้วยว่ามากน้อยเพียงใด และการสอนของ ครูได้บรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้หรือไม่ แต่ในสภาพที่เป็นอยู่ การวัดผลทางวิชาผลศึกษา ยังประสบ กับปัญหา ซึ่ง กองส่งเสริมผลศึกษาและสุขภาพ กรมผลศึกษา (2534) ทำการวิจัยพบว่า ปัญหาใน การจัดการเรียนการสอนหรือการดำเนินการเรียนการสอน ซึ่งเป็นปัญหาในทางปฏิบัตินั้น ครูผู้สอน วิชาผลศึกษาระดับมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา ได้แสดงความคิดเห็นต่อปัญหาเกี่ยวกับวิชา ผลศึกษาว่ามีปัญหาในเรื่องของวิธีการวัดผลมากที่สุด และในส่วนของนักเรียนกับวิชาผลศึกษาพบว่า นักเรียนส่วนใหญ่เห็นว่าครูผู้สอนชอบล่าเอียงในการวัดผลในระดับมาก กรมวิชาการ (2535) ได้ระบุว่าปัญหาการวัดผลผลศึกษา อาจเกิดจากการที่ครูผู้สอนตั้งเกณฑ์ขั้นต่ำของการผ่านจุดประสงค์ สูงเกินไปทั้ง ๆ ที่ครูผู้สอนสอนเพียง 1-2 คาบ ซึ่งนักเรียนอาจจะยังไม่สามารถปฏิบัติทักษะ เหล่านั้นได้ เพียงแต่ได้ผ่านกิจกรรมตามที่ครูสอนในแต่ละคาบนั้น ๆ เท่านั้น แต่ครูกลับไปวัดว่า เด็กทำทักษะได้เป็นจำนวนเท่าใด ทำได้กี่ครั้ง ถ้านักเรียนทำไม่ได้ก็ไม่ผ่านจุดประสงค์ ซึ่งสังเกต ได้ว่าเป็นการวัดผลโดยใช้ผลของการแสดงทักษะมาเป็นเกณฑ์ในการวัด (Product oriented measurement) ซึ่งทำให้นักเรียนที่มีร่างกายไม่ค่อยแข็งแรง หรือมีรูปร่างเล็ก มักจะเสียเปรียบ ในการเล่นกีฬาโดยส่วนใหญ่และได้ผลการประเมินการเรียนวิชาผลศึกษาในเกณฑ์ขั้นต่ำ เป็นสาเหตุ ให้นักเรียนไม่ชอบเรียนวิชาผลศึกษา และไม่รักที่จะออกกำลังกายหรือเล่นกีฬาในชีวิตประจำวัน ดังนั้นการวัดผลวิชาผลศึกษาในปัจจุบันจึงมีการวัดผลจากขบวนการแสดงทักษะที่ถูกต้อง ซึ่งจะทำให้ นักเรียนไม่ได้เปรียบหรือเสียเปรียบกันในด้านรูปร่างหรือความแข็งแรง ทำให้นักเรียนสามารถ พัฒนาไปสู่การมีทักษะกีฬาได้ และการวัดและประเมินผลก็มีความยุติธรรม ทำให้นักเรียนมีทัศนคติ ที่ดีต่อวิชาผลศึกษาและรักที่จะเล่นกีฬาหรือออกกำลังกายในเวลาว่าง ซึ่งการวัดผลจากขบวนการ แสดงทักษะที่ถูกต้องนี้ มีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของวิชาผลศึกษาที่ต้องการให้นักเรียนมีการ

พัฒนาในทุก ๆ ด้าน

สุวิมล ว่องวานิช (2535) กล่าวว่า การวัดทักษะหรือการวัดภาคปฏิบัติที่ดีขึ้นอยู่กับคุณภาพของเครื่องมือ และสถานการณ์ที่กำหนดเพื่อใช้ในการวัด สิ่งนี้เป็นตัวชี้ถึงปัญหาในการวัดภาคปฏิบัติมากที่สุด เพราะการพัฒนาเครื่องมือวัดภาคปฏิบัติยังมีอยู่น้อย ปัจจุบันนี้ผู้ที่เกี่ยวข้องกับการวัดภาคปฏิบัติมักใช้วิธีการของตนเอง ส่วนใหญ่ใช้ความรู้สึกรู้สึกของตนเองตัดสิน ไม่ปรากฏเกณฑ์การตัดสินที่แน่นอน กระบวนการวัดผลด้านทักษะจึงต้องมีขั้นตอนที่สำคัญ ดังนี้

1. การกำหนดงานให้ผู้เรียนปฏิบัติในขั้นนี้ผู้สอนต้องศึกษาจากจุดมุ่งหมายของหลักสูตรว่ามุ่งเน้นให้ผู้เรียนทำกิจกรรมใด ต้องการให้บรรลุผลในเรื่องใด แล้วกำหนดงานให้สอดคล้องกับหลักสูตรรายวิชานั้น

2. ผู้วัดต้องกำหนดสภาพการณ์หรือเงื่อนไขในการปฏิบัติงานแก่ผู้เรียนให้ชัดเจนว่าจะให้มีลักษณะเช่นใด

3. การกำหนดคุณลักษณะที่ใช้ในการวัดทักษะ โดยเน้นให้เห็นว่าในการปฏิบัติงานนั้นให้ความสำคัญกับการวัดกระบวนการหรือผลงาน หรือทั้งสองส่วนและจะวัดผ่านตัวบ่งชี้อะไรบ้าง

4. การกำหนดวิธีการวัดภาคปฏิบัติที่เหมาะสมกับพฤติกรรมที่จะวัด

5. การกำหนดความเหมาะสมของเครื่องมือเครื่องใช้ ความเหมาะสมของผู้วัด ช่วงเวลาที่ทำการวัด ผู้วัดต้องตัดสินใจเกี่ยวกับประเภทของเครื่องมือที่ใช้ในการวัด การสร้างเครื่องมือ การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือการกำหนดเกณฑ์การให้คะแนน

6. การกำหนดวิธีการประเมินผลและรายงานผล การวัดทักษะการปฏิบัติ วิธีการประเมินผลการวัดทักษะมีหลายแบบ คือ การประเมินผลแบบอิงกลุ่ม การประเมินผลแบบอิงเกณฑ์ การประเมินผลแบบอิงความก้าวหน้าของผู้เรียน

อย่างไรก็ตาม สำหรับการพัฒนาเครื่องมือวัดทักษะนั้นมีเป้าหมาย คือ การได้เครื่องมือที่มีคุณภาพ ให้ผลการวัดที่เชื่อถือได้ เครื่องมือที่มีคุณภาพต้องเป็นเครื่องมือที่วัดในสิ่งที่ต้องการวัดได้จริง และให้ผลการวัดที่คงเส้นคงวา การวัดภาคปฏิบัติจึงต้องอาศัยเครื่องมือที่บ่งชี้ถึงความสามารถของผู้เรียนในการทำงานได้อย่างสอดคล้องกับความเป็นจริง

สำหรับการวัดทักษะทางกีฬา วิริยา บุญชัย (2523) ได้กล่าวว่า "การเรียนทักษะทางกีฬาเป็นรากฐานที่สำคัญของการเรียนวิชาพลศึกษา ครูพลศึกษาหรือนักพลศึกษาสามารถทราบสภาพความสามารถหรือข้อบกพร่องของนักเรียน โดยการใช้แบบทดสอบทักษะ เป็นเครื่องมือในการ

คำเนิการ ข้อที่ได้จะ เป็นประโยชน์ในการแบ่งกลุ่มของนักเรียนเป็นพื้นฐานในการพิจารณาคะแนนหรือผลการเรียนและเป็นแนวทางในการปรับปรุงการเรียนการสอนในครั้งต่อไป" และได้ให้ความมุ่งหมายที่สำคัญในการวัดทักษะทางกีฬา ดังนี้

1. เพื่อประเมินความสัมฤทธิ์ผลและความก้าวหน้าในการเรียนของนักเรียน
2. เพื่อประเมินผลความก้าวหน้าของโครงการพลศึกษาในโรงเรียน
3. เพื่อเป็นการกระตุ้นความสนใจในการเรียนของนักเรียน
4. เพื่อประโยชน์ในการแบ่งกลุ่มนักเรียนตามความสามารถในแต่ละกิจกรรม

สก๊อต และ เฟรนช์ (M.Glady Scott and Ester French, 1970) ได้ให้หลักเกณฑ์การวัดผลทางทักษะที่เหมาะสมกับกีฬาไว้ดังนี้ คือ

1. แบบทดสอบควรเลือกวัดทักษะที่สำคัญในการเล่นกีฬานั้น ๆ
2. แบบทดสอบควรมีความคล้ายคลึงกับสภาพการเล่นมากที่สุด
3. แบบทดสอบควรส่งเสริมท่าทางในการเล่นให้ดีขึ้น
4. แบบทดสอบควรมีความมุ่งหมายที่ดี และดึงดูดความสนใจด้วย
5. แบบทดสอบควรทำการสอบทีละคน
6. แบบทดสอบไม่ควรยาวเกินไป

นอกจากนั้นแบบทดสอบทักษะที่ดี ต้องมีหลักเกณฑ์ที่คำนึงถึงความสำคัญ ในการสอบด้วย ซึ่ง โรสแมรี แมคกี (Rosemary McGee, 1971) ได้ให้หลักเกณฑ์สำคัญในการเลือกชนิดของแบบทดสอบ โดยคำนึงถึงความสำคัญในการสอบ คือ

1. เพื่อจะบอกถึงความก้าวหน้าในการเรียนของนักเรียน โดยสามารถวัดกระบวนการเรียนของนักเรียนได้
2. เพื่อสามารถประเมินผลการจัดระดับความสามารถ สำหรับใช้ในการพิจารณาการเลื่อนชั้นของนักเรียนได้
3. ต้องเลือกข้อสอบที่มีวิธีดำเนินการแน่ชัด ตามระดับความสามารถ อายุ ความยากง่าย คำสั่งที่แน่นอน เหมาะสมกับจำนวนผู้เข้ารับการทดสอบ ทั้งเวลา สถานที่ และเครื่องอำนวยความสะดวก
4. เป็นข้อสอบที่มีความเป็นมาตรฐาน คือ มีความเที่ยง มีความตรง ความเป็นปรนัย ให้ผลประโยชน์คุ้มค่า และมีเกณฑ์ค่าคะแนนเหมาะสม

คุณสมบัติของแบบทดสอบ เป็นอีกสิ่งหนึ่งที่จะทำให้การวัดและประเมินผลเป็นไปตามความมุ่งหมาย

วรัทกดี เพียรชอบ (2525) กล่าวว่า การวัดและประเมินผลทางผลศึกษาที่จะได้ผลตามความมุ่งหมายนั้น ครูควรพิจารณาเลือกข้อทดสอบที่มีคุณสมบัติตามเกณฑ์ ดังต่อไปนี้ คือ

1. ข้อทดสอบที่เลือกมานั้นควรจะมีคามมั่นคง (Validity) สามารถวัดสิ่งที่เราต้องการวัดได้โดยถูกต้อง
 2. ข้อทดสอบที่เราเลือกมานั้นควรจะมีคามเชื่อถือได้ (Reliability) หมายความว่า ข้อทดสอบนั้นจะต้องมีความคงที่หรือสม่ำเสมอในตัวของมันเอง เมื่อจะวัดก็ครั้งก็ตามถ้าสิ่งที่เราวัดนั้นไม่เปลี่ยนแปลง ผลการวัดก็ควรจะได้เท่ากันทุกครั้งไป
 3. ข้อทดสอบที่เราเลือกมานั้นควรจะมีคามเป็นปรนัย (Objectivity) หมายความว่าข้อทดสอบนั้นเมื่อทดสอบมาแล้วครูคนไหน จะเป็นผู้ให้คะแนนก็จะสามารถให้คะแนนเท่า ๆ กัน
 4. ข้อทดสอบนั้นควรจะเป็นข้อทดสอบที่สามารถนำเอาผลของการทดสอบไปใช้ให้เป็นประโยชน์ได้
 5. ข้อทดสอบนั้นควรจะมีคามประหยัดทั้งในแง่ของเวลา ค่าใช้จ่ายและบุคลากรที่จะต้องใช้ง
 6. ข้อทดสอบนั้นควรจะเป็นข้อทดสอบที่ได้วางเกณฑ์มาตรฐาน (Norms) ไว้แล้ว
 7. ข้อทดสอบที่เลือกมานั้นควรจะเป็นข้อทดสอบที่เหมาะสมกับสภาพการณ์ สามารถนำไปทำการทดสอบได้
 8. ข้อทดสอบที่เลือกมานั้น ควรจะเป็นข้อทดสอบที่ส่งเสริมให้นักเรียนได้มีการเรียนรู้เพิ่มขึ้นควบคู่กันไปด้วย
- ซึ่งสอดคล้องกับคลาร์ก (Clark, 1959) ที่กล่าวว่า แบบทดสอบที่ดีต้องมีเกณฑ์ดังนี้ คือ
1. ความตรง (Validity) แบบทดสอบนั้นสามารถวัดในสิ่งที่จะวัดได้
 2. ความเที่ยงและคามเป็นปรนัย (Reliability, Objectivity) ความเที่ยงของแบบทดสอบ คือ ผลลัพธ์ของการทดสอบคงที่หรือใกล้เคียงกัน โดยการนำแบบทดสอบนั้นไปทำการทดสอบซ้ำในกลุ่มประชากรเดิม ส่วนคามเป็นปรนัยของแบบทดสอบแสดงให้เห็นได้โดยไม่ว่าใครจะนำไปวัดก็ได้ผลคงเดิม

3. เกณฑ์มาตรฐาน (Norms) คะแนนที่ได้จากผลการทดสอบนั้น สามารถนำไปแปลให้สัมพันธ์กับเกณฑ์เฉลี่ยได้ ซึ่งเกณฑ์เฉลี่ยนี้ได้มาจากประชากรกลุ่มใหญ่ที่มีความใกล้เคียงกันในระดับอายุ และเพศ

4. ความประหยัด กล่าวคือ ต้องสิ้นเปลืองน้อยและประหยัดเวลาในการทดสอบ (Cost of Instruments, Economy of time)

ในส่วนของการจัดการศึกษาของไทย วิชากรีฑา ได้ถูกบรรจุอยู่ในรายวิชาพลานามัย 3 ตามหลักสูตรระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) โดยจัดเป็นวิชาบังคับแก่นในกลุ่มวิชาพัฒนาบุคลิกภาพ มีคำอธิบายรายวิชา ดังนี้ (กรมวิชาการ, 2533)

คำอธิบายรายวิชา พ 203 พลานามัย 3

ให้มีส่วนร่วมและปฏิบัติจริงในกิจกรรมกายบริหาร การออกกำลังกายด้วยกิจกรรมกรีฑา ในเรื่องการจัดตั้งการวิ่ง การเข้าสู่เส้นชัย การวิ่งผลัด การวิ่งข้ามรั้ว การกระโดดสูง การกระโดดไกล การทุ่มน้ำหนัก การขว้างจักร และอื่น ๆ อย่างถูกต้อง ปลอดภัยและสนุกสนาน หรืออาจนำกิจกรรมพลศึกษาอื่น ๆ ที่มีคุณค่าเท่าเทียมกับกรีฑามาแทนตามความเหมาะสม พร้อมทั้งให้เรียนรู้การป้องกันการแก้ไขการเสริมสร้างสุขภาพ เพื่อให้รู้หลักและวิธีการออกกำลังกายที่ถูกต้องมีทักษะ มีสมรรถภาพทางกายและทางจิต มีระเบียบวินัย เห็นคุณค่าและนำไปปฏิบัติในชีวิตประจำวัน

สำหรับกรีฑาประเภทลาน จุดประสงค์หลักต้องการให้ผู้เรียนมีทักษะพื้นฐานด้านการเคลื่อนไหว อันได้แก่ การกระโดด การทุ่ม การขว้าง ซึ่งการวัดและประเมินผล อาจสุ่มเลือกทักษะที่มีความจำเป็นต่อชีวิตประจำวันมาประเมินแล้วให้คะแนน การตัดสินใช้ประเมิน 2 ระดับ คือ ทำได้กับควรแก้ไขปรับปรุง ซึ่งอาจดูความก้าวหน้า หรือเทียบกับเกณฑ์ที่ไม่สูงเกินไปนัก (กรมวิชาการ, 2535) อันสอดคล้องกับการประเมินผลแบบอิงเกณฑ์ ซึ่งสุวิมล ว่องวานิช (2535) กล่าวว่า เป็นการเปรียบเทียบความสามารถในการปฏิบัติงานของผู้เรียน โดยเทียบกับเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนดเหมาะกับการประเมินผลความก้าวหน้า ให้ข้อมูลที่ละเอียด ทำให้ทราบว่าผู้เรียนและผู้สอนควรปรับปรุงจุดบกพร่องที่ใด เป็นการประเมินที่ให้ข้อมูลป้อนกลับที่ดี หรืออาจกล่าวได้ว่าการกำหนดระดับคะแนนแบบนี้พิจารณาจากความสามารถของผู้เรียนเทียบกับกลุ่มของงาน พฤติกรรมการเรียนรู้ ความรู้ที่ได้รับ โดยไม่สนใจว่าผู้อื่นจะมีความสามารถระดับใด หรือผู้เรียนได้ใช้กำลังเต็มความสามารถแล้วหรือไม่ การตัดสินใจจะพิจารณาที่ความสามารถใน

การทำงานให้สำเร็จความรู้ที่ได้รับเพิ่มขึ้นเมื่อเปรียบเทียบกับที่มีอยู่เดิม

ส่วนขั้นตอนในการพัฒนาแบบสอบอิงเกณฑ์นั้น เออริช (Ulrich, 1981) ได้เสนอเป็นขั้นตอน 7 ขั้นตอน ดังนี้

1. กำหนดวัตถุประสงค์ประสงค์ของการสอบ
2. เลือกหรือเตรียมจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมที่จะสอบ
3. พัฒนารายการของการสอบอย่างเฉพาะเจาะจง
4. พัฒนาวิธีดำเนินการสอบ และการให้คะแนน
5. ตัดสินใจ เลือกวิธีการที่เหมาะสม เพื่อสรุปผลคะแนนจากการสอบ
6. ประเมินหาค่าความเที่ยง
7. ประเมินหาค่าความตรง

นอกจากนั้น เออริช (Ulrich) ได้เสนอแนะข้อสรุป 4 ประการ ที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาแบบสอบอิงเกณฑ์ ไว้ดังนี้

1. แบบสอบอิงเกณฑ์ จะต้องมีความสัมพันธ์สอดคล้องกับเนื้อหาที่กำหนดให้นักเรียนเรียนตามโปรแกรมการเรียนพลศึกษา
2. รายการที่จะทำการสอบแบบอิงเกณฑ์จะต้องมาจากกิจกรรมที่มอบหมายให้นักเรียนปฏิบัติ
3. การตัดสินใจของผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหา เกี่ยวกับกิจกรรมการเรียน เพื่อให้สัมพันธ์สอดคล้องกับวิธีการสอนและวิธีวัดผลทางพลศึกษา ต้องยอมรับว่าเป็นกลยุทธ์ที่มีความตรง
4. รายการที่จะทำการสอบแบบอิงเกณฑ์ ควรกำหนดให้มีจำนวนพอเหมาะและเน้นการวัดพฤติกรรมที่สังเกตได้จากภายนอก

จากปัญหาและเหตุผลดังกล่าว ประกอบกับงานวิจัยก็ไม่ปรากฏว่ามีผู้ใดพัฒนาแบบทดสอบทักษะกรีฑาประเภทลาน ขึ้นพื้นฐานแบบอิงเกณฑ์เน้นกระบวนการ สำหรับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น รวมทั้งความสนใจในฐานะที่ผู้วิจัยเป็นครูผู้สอนวิชากรีฑา จึงได้มาซึ่งแนวความคิดในการพัฒนาแบบทดสอบทักษะกรีฑาประเภทลาน ขึ้นพื้นฐานแบบอิงเกณฑ์เน้นกระบวนการ ที่วัดผลจากวิธีการแสดงทักษะ (Process oriented measurement) หรือท่าทางที่ถูกต้องในการแสดงทักษะเหล่านั้น เพราะในขั้นการเรียนการสอน ครูได้สอนเกี่ยวกับวิธีการของการแสดงทักษะ ดังนั้นการวัดผลก็ควรวัดจากวิธีการแสดงทักษะด้วยเช่นกันทั้งนี้แบบทดสอบที่พัฒนาขึ้น ก็สอดคล้องกับคำอธิบาย

รายวิชา พ 203 พละนามัย 3 อย่างถูกต้องตามหลักการวัดและประเมินผล การเรียนการสอน วิชาพลศึกษา ซึ่งแบบทดสอบทักษะกรีฑา ประเภทลานขั้นพื้นฐานแบบอิงเกณฑ์เน้นกระบวนการ สำหรับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นนี้ ผู้วิจัยได้นำทักษะกรีฑาประเภทลาน ขั้นพื้นฐาน จาก คำอธิบายรายวิชา พ 203 พละนามัย 3 มาพัฒนาเป็นแบบทดสอบ ได้แก่

1. แบบทดสอบทักษะการกระโดดสูง
2. แบบทดสอบทักษะการกระโดดไกล
3. แบบทดสอบทักษะการทุ่มน้ำหนัก
4. แบบทดสอบทักษะการขว้างจักร

อันจะช่วยส่งเสริมการเรียนการสอนวิชากรีฑาให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาแบบทดสอบทักษะกรีฑาประเภทลานขั้นพื้นฐาน แบบอิงเกณฑ์เน้น กระบวนการสำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น
2. เพื่อประเมินหาความตรง ความเที่ยง และความเป็นปรนัยของแบบทดสอบ ทักษะกรีฑา ประเภทลานขั้นพื้นฐาน แบบอิงเกณฑ์เน้นกระบวนการสำหรับนักเรียนระดับ มัธยมศึกษาตอนต้น

กรอบแนวคิดทฤษฎีพื้นฐานของการวิจัย

กระบวนการวัดทักษะพิสัยมีความแตกต่างจากกระบวนการวัดผลด้านพุทธิพิสัย หรือ เจตพิสัย เนื่องจากธรรมชาติของสิ่งที่วัดมีความแตกต่างกัน กล่าว คือ วัดทักษะพิสัยต้องเตรียม สถานการณ์ให้ผู้เรียนมีการปฏิบัติงาน และต้องมีการสังเกตพฤติกรรมการทำงานที่ต่อเนื่อง อย่างไรก็ตาม เป้าหมายของการสร้างเครื่องมือคือการได้เครื่องมือที่มีคุณภาพ ให้ผลการวัดที่ เชื่อถือได้ เครื่องมือที่มีคุณภาพต้องเป็นเครื่องมือที่วัดในสิ่งที่ต้องการวัดได้จริง และให้ผลที่ คงเส้นคงวา การวัดภาคปฏิบัติจึงต้องอาศัยเครื่องมือที่บ่งชี้ถึงความสามารถของผู้เรียนใน การทำงานได้อย่างสอดคล้องกับความเป็นจริง เครื่องมือวัดทักษะการปฏิบัติที่มีคุณภาพจึงต้อง

ประกอบด้วยรายละเอียดของเนื้อหา หรือพฤติกรรมการทำงานที่ครอบคลุม อย่างไรก็ตาม เนื่องจากเป้าหมายทางการศึกษาล้วนใหญ่เน้นให้ผู้เรียนปฏิบัติได้ การเรียนการสอนจะเกิดสัมฤทธิ์ผลสูงต่อเมื่อผู้สอนได้ให้ข้อมูลป้อนกลับ ซึ่งแสดงถึงจุดบกพร่องที่ต้องแก้ไขให้ผู้เรียนทราบ ดังนั้นการวัดกระบวนการจึงเป็นเรื่องที่จำเป็นมากเพราะทำให้ผู้เรียนได้รู้ขั้นตอน หรือวิธีการทำงานที่ถูกต้อง การวัดแต่ผลงานไม่ได้ให้รายละเอียดในส่วนนี้เท่าใดนัก

ขอบเขตของการวิจัย

1. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนชายและนักเรียนหญิงระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ประจำปีการศึกษา 2538 โรงเรียนนวมารัตนวิทยาคุณ รัชมิ่งคลาภิเชก ที่ยังไม่ผ่านการเรียนทักษะการกีฬาประเภทลาน จำนวน 100 คน แบ่งเป็นนักเรียนชาย 49 คน นักเรียนหญิง 51 คน โดยวิธีการสุ่มแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive random sampling) เพื่อให้ได้นักเรียนที่ยังไม่ได้เรียนวิชากรีฑา อันได้แก่ นักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่กำลังเรียนวิชากรีฑาตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) จำนวน 3 ห้องเรียน และเจาะจงเอาแต่นักเรียนที่มาเรียนครบกำหนดและทำการสอบครบทุกครั้ง

2. การวิจัยครั้งนี้เป็นการพัฒนาแบบทดสอบทักษะการกีฬา ประเภทลาน ขึ้นพื้นฐานแบบอิงเกณฑ์เน้นกระบวนการ ตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) เพื่อใช้สำหรับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ประกอบด้วย

- แบบทดสอบทักษะการกระโดดสูง
- แบบทดสอบทักษะการกระโดดไกล
- แบบทดสอบทักษะการทุ่มน้ำหนัก
- แบบทดสอบทักษะการขว้างจักร

ข้อจำกัดในการวิจัย

1. ผู้วิจัยใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่กำลังจะเรียนวิชากรีฑา ตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533)

2. ผู้วิจัยไม่สามารถสอนและสอบกลุ่มตัวอย่างในเวลาเดียวกันได้เนื่องจาก ตารางสอนของโรงเรียนบังคับ

ข้อตกลงเบื้องต้น

1. ผู้วิจัยเป็นผู้สอนทักษะกรีฑาประเภทลานขั้นพื้นฐาน ด้วยตนเอง และใช้ความพยายามพร้อมทั้งความตั้งใจสูงสุดในการสอน ทักษะกรีฑาประเภทลาน ขั้นพื้นฐานแก่กลุ่มตัวอย่าง อย่างเต็มความสามารถ
2. กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนมีความเต็มใจเรียน และมีความพยายามในการเรียนรู้ และการสอบอย่างเต็มความสามารถ
3. วิธีการและขั้นตอนในการแสดงทักษะกรีฑาประเภทลานขั้นพื้นฐานของนักเรียนชาย และนักเรียนหญิง มีสภาพไม่แตกต่างกัน

คำจำกัดความในการวิจัย

ผู้เข้ารับการทดสอบ หมายถึง นักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษา ตอนต้น ประจำปีการศึกษา 2538 โรงเรียนนवलนครวิศวะวิทยา รัชมังคลาภิเษก

ทักษะกรีฑาประเภทลานขั้นพื้นฐาน หมายถึง ความสามารถในการแสดงออกของนักเรียน ตามการปฏิบัติกิจกรรมกรีฑาประเภทลานในรายวิชา พ 203 ฬลานามัย 3 ตามหลักสูตรมัธยมศึกษา ตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) ประกอบด้วย การกระโดดสูง การกระโดด โกล การทุ่มน้ำหนัก และการขว้างจักร

แบบทดสอบทักษะกรีฑาประเภทลาน ขั้นพื้นฐานแบบอิงเกณฑ์เน้นกระบวนการ หมายถึง เครื่องมือที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น เพื่อวัดความสามารถทางทักษะกรีฑาประเภทลาน ขั้นพื้นฐาน ซึ่งวัดจาก วิธีการแสดงทักษะของผู้รับการทดสอบ ประกอบด้วย แบบทดสอบ 4 รายการ คือ

1. แบบทดสอบทักษะการกระโดดสูง
2. แบบทดสอบทักษะการกระโดดไกล
3. แบบทดสอบทักษะการทุ่มน้ำหนัก

4. แบบทดสอบทักษะการขว้างจักร

คะแนนจุดตัด หมายถึง คะแนนที่ใช้แบ่งผู้เข้าสอบให้เป็นผู้รอบรู้ และไม่รอบรู้ มีความหมายเช่นเดียวกับคะแนนเกณฑ์

เกณฑ์ หมายถึง คะแนนหรือทักษะที่น้อยที่สุดที่นักเรียนจะต้องทำได้ในการที่จะได้รับการตัดสินให้เป็นผู้รอบรู้

ผู้รอบรู้จริง หมายถึง นักเรียนที่เรียนแล้ว และได้คะแนนมากกว่าหรือเท่ากับจุดตัด

ผู้รอบรู้ไม่จริง หมายถึง นักเรียนที่ยังไม่ได้เรียนแต่ได้คะแนนมากกว่าหรือเท่ากับจุดตัด

ผู้ไม่รอบรู้จริง หมายถึง นักเรียนที่ยังไม่ได้เรียน และได้คะแนนต่ำกว่าจุดตัด

ผู้ไม่รอบรู้ไม่จริง หมายถึง นักเรียนที่เรียนแล้วแต่ได้คะแนนต่ำกว่าจุดตัด

แบบสอบอิงเกณฑ์ หมายถึง แบบทดสอบที่ใช้วัดวิธีการแสดงทักษะและมีคะแนนจุดตัด (Cut off score) หรือคะแนนเกณฑ์สำหรับใช้เป็นเครื่องตัดสินว่า ผู้เข้ารับการทดสอบมีความรู้ความสามารถตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้หรือไม่

ผู้เชี่ยวชาญ หมายถึง ครูผู้สอนวิชากริษา หรือผู้ฝึกสอนกริษาประเภทลาน หรือผู้ตัดสินสมาคมกริษาสมัครเล่นแห่งประเทศไทย ที่มีประสบการณ์อย่างน้อย 3 ปี

ความตรงตามเนื้อหา หมายถึง ความสอดคล้องระหว่างพฤติกรรมที่แบบทดสอบวัดได้กับพฤติกรรมที่ระบุโดยผู้เชี่ยวชาญ

ความตรงตามสภาพการณ์ หมายถึง ความถูกต้องแม่นยำของเครื่องมือที่แสดงให้เห็นว่าสิ่งที่วัดเป็นจริงตามสภาพที่เป็นอยู่ในขณะนั้นโดยหาความสัมพันธ์ระหว่าง คะแนนของแบบทดสอบที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นกับคะแนนของแบบทดสอบที่ครูใช้ทดสอบ ซึ่งเกิดขึ้นในเวลาเดียวกัน หรือใกล้เคียงกัน

ความไวในการสอน หมายถึง ประสิทธิภาพของแบบทดสอบที่จำแนกหรือแยกให้เห็นความแตกต่างระหว่างผู้ที่ผ่านการเรียนทักษะกริษาประเภทลานกับผู้ที่ไม่ผ่านการเรียนทักษะกริษาประเภทลาน

ความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของการวัด หมายถึง ค่าส่วนเบี่ยงเบนของคะแนนที่คลาดเคลื่อนของผลที่วัดได้จากนักเรียนแต่ละคน ซึ่งจะชี้ให้เห็นว่า ผลที่ได้แต่ละค่านั้น มีความคลาดเคลื่อนมากน้อยเพียงใด ทำให้ทราบว่าคะแนนจริงของแต่ละคนมีค่าเท่าใด

ความเที่ยงในการตัดสินจำแนกความรอบรู้ หมายถึง การหาความสอดคล้องในการ

ตัดสินใจจำแนกผู้รอบรู้ และไม่รอบรู้จากการทดสอบซ้ำด้วยแบบทดสอบชุดเดียวกัน โดยใช้สูตรการหาสัมประสิทธิ์แคปป่า (The Kappa coefficient)

ความเป็นปรนัย หมายถึง การหาความสอดคล้องในการตัดสินใจจำแนกผู้รอบรู้ และไม่รอบรู้ จากการให้คะแนนของผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน โดยใช้แบบทดสอบที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้มีแบบทดสอบทักษะการเขียนประเภทลาน ขึ้นพื้นฐานแบบอิงเกณฑ์เน้นกระบวนการ สำหรับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ที่วัดได้ตรงตามเนื้อหา (Content validity) ของผู้เรียนพร้อมทั้งมีความเที่ยง และความเป็นปรนัย
2. ช่วยให้ครูผู้สอนวิชากริษาสามารถวัดทักษะการเขียนประเภทลาน ของนักเรียนได้อย่างเที่ยงตรง ยุติธรรม และมีประสิทธิภาพ
3. เพื่อให้ครูและนักเรียนได้ทราบถึงข้อบกพร่องในการเรียนการสอนของตนเอง
4. เพื่อเป็นแนวทางในการปรับปรุงการเรียนการสอนวิชากริษา
5. เพื่อเป็นแนวทางแก่ผู้สนใจในวิชากริษา ได้ศึกษา ค้นคว้า เพิ่มเติมในโอกาสต่อไป

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย